ÎNTREBĂRI ESENŢIALE
John Blanchard
EVANGELICAL PRESS
Faverdale North Industrial Estate, Darlington, DL3 OPH, Anglia
© EVANGELICAL PRESS 1987
© Ediţie în limba română EVANGELICAL PRESS 1991
Titlul original în limba engleză: *Ultimate Questions*
Fotografiile sunt reproduse cu permisiunea următorilor fotografi şi agenţii:
John Blanchard Malcolm Boulton J. Allen Cash Photo Library Bob Obbard Pictorial Press Rex Features Ltd Science Photo Library Syndication International Clifford Tanner
Tipărit în Singapore

Viaţa este plină de întrebări. Unele sunt triviale, altele mai serioase – şi anumite întrebări de o importanţă deosebită.

Chiar când citeşti aceste rânduri poate că ai unele întrebări privind sănătatea ta, situaţia financiară, serviciul, familia sau viitorul tău.

Cele mai importante întrebări, întrebările esenţiale, sunt despre Dumnezeu şi relaţia ta cu El. Nimic în viaţă nu este mai important decât aceasta. Sănătatea bună, stabilitatea financiară, serviciul asigurat, o familie mulţumită şi un viitor plin de nădejde sunt lucruri pe care oamenii şi le doresc. Totuşi, chiar şi acestea sunt temporare şi fără sens dacă nu ai o relaţie vie cu Dumnezeu, una care este clară şi sigură ce va dăinui pentru veşnicie.

În paginile următoare vei descoperi de ce o astfel de relaţie este atât de absolut necesară şi cum este posibilă.

Întrebările care urmează sunt cele mai serioase şi mai importante pe care cineva şi le poate pune. Răspunsurile sunt cele de care fiecare are nevoie.

Te rog citeşte aceste pagini cu grijă şi atenţie şi, dacă este necesar, de mai multe ori.

Nu-ţi poţi permite să pierzi mesajul lor.

Este Cineva Acolo?

Aceasta este o întrebare fundamentală. Dacă Dumnezeu nu există căutarea Lui nu are niciun sens. „Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este (există)”.1 în timp ce este imposibil „să dovedeşti” pe Dumnezeu într-un sens matematic,

evidenţa Lui este foarte convingătoare.

Să ne gândim puţin la existenţa universului. A considera că este rezultatul unui „accident, ridică multe întrebări – şi niciun răspuns. Acelaşi lucru este adevărat cu „teoria exploziei". De unde, de exemplu, vine materia? Nici chiar o „explozie" nu poate face ceva din nimic. Ideea evoluţiei este foarte răspândită, dar tot la fel de slabă; cum poate „nimic" să evolueze în „ceva' şi viaţa uimitor de complexă a pământului să se formeze singură? 2

Toate celelalte teorii sunt la fel de fragile. Singura explicaţie satisfăcătoare este aceasta: „La început, Dumnezeu a făcut cerurile şi pământul". Lumea noastră nu este rezultatul întâmplător al unei gigantice lovituri norocoase care a implicat componente ce existau „dintotdeauna'. În schimb, „lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, aşa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd". Creaţia a avut un început şi Dumnezeu este Cel ce i-a dat fiinţă. „Căci El zice şi se face; porunceşte şi ce porunceşte ia fiinţă". Această explicaţie este întărită de ordinea şi de proiectul uimitor văzute pretutindeni, ca şi de legile universale care ţin toate lucrurile împreună, de la imensitatea spaţiului înconjurător, până la organismele microscopice. Dar un proiect cere un proiectant şi legile un dătător de legi – şi Dumnezeu este amândouă! „Dumnezeu, care a făcut lumea şi tot ce este în ea, este Domnul cerului şi al pământului".

Dar „evidenţa creaţiei" cea mai puternică este omul însuşi. Deosebit de celelalte animale, omul are ceva pe care noi o numim „personalitate"; el face alegeri inteligente, are o conştiinţă şi poate să deosebească binele de rău. El este capabil de dragoste şi compasiune. Mai presus de toate, are un instinct spre închinăciune. De unde are omul aceste calităţi? Nici evoluţia, nicio avalanşă de accidente nu ar fi putut să le dea naştere. Răspunsul cel mai clar este acesta: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din ţărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viaţă şi omul s-a făcut astfel un suflet viu'. Omul nu este un accident; el este „o făptură aşa de minunată" şi înfricoşător creată de Creatorul universului.

1. Toate citatele sunt din Biblie; referinţa biblică este indicată pe pagina 32 de la sfârşit.

Vorbeşte Oare Dumnezeu?

Această întrebarea este vitală. Lăsată la latitudinea noastră, suntem în totală ignoranţă de Dumnezeu. „Poţi spune tu că poţi

pătrunde adâncimile lui Dumnezeu, că poţi ajunge la cunoştinţa desăvârşită a Celui Atotputernic?" Dumnezeu este dincolo de înţelegerea noastră şi avem nevoie de El ca să ni se reveleze pe Sine.

Creaţia este una din principalele căi prin care Dumnezeu ni se descoperă pe Sine. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu şi întinderea lor vesteşte lucrarea mâinilor Lui". Mărimea infinită a universului în întregime ca şi echilibrul lui uimitor, varietatea şi frumuseţea lui descoperă foarte mult despre Dumnezeul care l-a creat. În creaţie Dumnezeu îşi arată puterea-l nemaiîntâlnită, inteligenţa copleşitoare şi imaginaţia Lui strălucitoare. „Însuşirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Lui veşnică şi dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiţi cu băgare de seama la ele în lucrurile făcute de El. Aşa că nu se pot dezvinovăţi".

Când comunicăm unii cu alţii, ne bazăm foarte mult pe cuvinte. Şi Dumnezeu vorbeşte cu oamenii tot prin cuvinte – cuvintele Bibliei. De aproape 4.000 de ori numai în Vechiul Testament (de 500 de ori în primele cinci cărţi) vei întâlni fraze ca acestea: „Domnul a vorbit, „Domnul a poruncit" şi

„Domnul a zis". De aceea a fost afirmat cu privire la Scriptură că „nicio prorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânaţi de Duhul Sfânt".

În nicio altă literatură nu găsim relatări de profeţii clare şi detaliate făcute de oameni care au susţinut că vorbesc din partea lui Dumnezeu şi care, mai târziu, au fost împlinite până la ultima literă. Şansele ca acestea să se petreacă din întâmplare sunt prea mici ca să poată fi luate în consideraţie.

Apoi este impactul Bibliei asupra vieţilor oamenilor. Nicio altă carte n-a avut o astfel de putere de a schimba viaţa oamenilor. Milioane de oameni, de-a lungul miilor.de ani, au dovedit prin experienţa personală că „Legea Domnului este desăvârşită şi înviorează sufletul; mărturia Domnului este adevărată şi dă înţelepciune celui neştiutor. Orânduirile Domnului sunt fără prihană şi veselesc inima; poruncile Domnului sunt curate şi luminează ochii".

După 2000 de ani niciun expert al vreunui domeniu al ştiinţei nu a dezaprobat vreodată nici măcar o singură afirmaţie a Bibliei.3 Motivul este acesta: „Toată Scriptura este Insuflată de Dumnezeu". De aceea noi ar trebui s-o acceptăm „nu ca pe cuvântul oamenilor, ci, aşa cum şi este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu".

Cum Este Dumnezeu?

Aceasta este, evident, următoarea întrebare cu care ne confruntăm. Să admiţi că există Dumnezeu este un lucru şi să-L recunoşti pe El în sens general ca pe Dumnezeul care ne vorbeşte prin creaţie şi prin paginile Bibliei, este altceva. Dar avem nevoie să cunoaştem mai mult. Cum este Dumnezeu în realitate?

Biblia ne dă multe răspunsuri clare şi pozitive la această întrebare extraordinar de importantă. Iată câteva dintre ele.

Dumnezeu este personal. Dumnezeu nu este „un lucru, „o putere" sau „o influenţă". Felul în care El gândeşte, simte, doreşte şi acţionează arată că este o Fiinţă personală. Dar El nu este doar „cineva acolo sus" sau un fel de „supraom". „Domnul este Dumnezeu cu adevărat, este un Dumnezeu viu şi un împărat veşnic".

Dumnezeu este o trinitate. Există un singur Dumnezeu adevărat. „Eu sunt Cel dintâi şi Cel de pe urmă şi afară de Mine nu este alt Dumnezeu' spune Domnul. Totuşi Dumnezeu S-a revelat pe Sine ca o „trinitate" – Tatăl, Fiul (Iisus Hristos) şi Duhul Sfânt, fiecare Persoană fiind pe deplin, cu adevărat şi în mod egal Dumnezeu. Biblia vorbeşte despre „slava lui Dumnezeu Tatăl"; ea ne mai spune despre Cuvântul (Iisus Hristos) care era Dumnezeu; şi tot ea ne spune că „Domnul este Duhul". În timp ce este doar un singur Dumnezeu, sunt trei Persoane în Dumnezeire.

Dumnezeu este spiritual. El nu are dimensiuni fizice. El nu are un trup şi nici vreo altă caracteristică care poate fi definită în termeni de mărime şi formă. „Dumnezeu este Duh; şi cine se închină Lui, trebuie să i se închine în duh şi în adevăr". Aceasta înseamnă că Dumnezeu este invizibil. „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu". De asemenea înseamnă că El nu se limitează la un loc într-un anumit timp, ci este oriunde în orice moment. „Nu umplu Eu cerurile şi pământul? zice Domnul". Dar foarte diferit de orice altceva, aceasta înseamnă că Dumnezeu este pe deplin conştient de tot ce se întâmplă peste tot. Aceasta include nu numai tot ce faci şi spui ci şi orice gând care trece prin mintea ta.

Dumnezeu este veşnic. Dumnezeu nu are un început. În cuvintele Bibliei, „din veşnicie, în veşnicie, Tu eşti Dumnezeu!" N-a fost niciodată vreun timp când Dumnezeu să nu existe şi nu va fi niciodată un timp în care El nu va exista. Dumnezeu se descrie pe Sine însuşi ca „Cel ce este, Cel ce era şi Cel ce vine". Şi El rămâne veşnic Acelaşi: „Eu

sunt Domnul, Eu nu mă schimb". Tot ceea ce a fost Dumnezeu vreodată, este şi va rămâne de-a pururi.

Dumnezeu este independent. Orice altă făptură este dependentă de oameni sau lucruri şi, în final de Dumnezeu – dar Dumnezeu este total independent de creaţia Sa. El poate să existe în Sine însuşi. „El nu este slujit de mâini omeneşti, ca şi cum ar avea trebuinţă de ceva, El, care dă tuturor viaţa, suflarea şi toate lucrurile".

Dumnezeu este sfânt. El este „minunat în sfinţenie, bogat în fapte de laudă". Nu se poate compara nimic cu sfinţenia lui Dumnezeu. „Nimeni nu este sfânt ca Domnul, care este complet fără greşeală şi fără vină. Biblia spune despre El: „Ochii Tăi sunt aşa de curaţi că nu pot să vadă răul, şi nu poţi să priveşti nelegiuirea!" Şi acest Dumnezeu sfânt cere sfinţenie de la fiecare dintre noi. Porunca Lui către noi astăzi este: „Fiţi sfinţi, căci Eu sunt sfânt".

Dumnezeu este drept. Biblia spune că „Domnul este un Dumnezeu drept: dreptatea şi judecata sunt temelia scaunului Său de domnie". Dumnezeu nu este numai Creatorul şi Susţinătorul nostru; El este şi Judecătorul nostru, răsplătind şi pedepsind, în timp şi veşnicie cu o judecată care este perfectă, dincolo de orice apel sau dispută.

Dumnezeu este perfect. Cunoştinţa Lui este perfectă. „Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol şi descoperit înaintea ochilor Acelui, cu care avem a face". Dumnezeu cunoaşte totul din trecut, prezent şi viitor, inclusiv toate gândurile, cuvintele şi faptele noastre. Înţelepciunea Lui este perfectă şi cu totul dincolo de puterea noastră de înţelegere. „O, adâncul bogăţiei, înţelepciunii şi ştiinţei lui Dumnezeu! Cât de nepătrunse sunt judecăţile Lui şi cât de neînţelese sunt căile Lui!"

Dumnezeu este suveran. El este unicul şi supremul conducător al universului şi nimic nu este în afara controlului Său.

„Domnul face tot ce vrea în ceruri şi pe pământ". Pentru Dumnezeu nu există niciun accident sau surpriză. El scrie toată istoria lumii şi „face toate după sfatul voii Sale". Dumnezeu nu are nevoie de sfat sau consimţământ în tot ce El alege să facă. Nici nu poate să-L oprească nimeni să facă ceea ce Lui îi place: „nimeni nu poate să stea împotriva mâniei Lui, nici să-l zică: „Ce faci?"

Dumnezeu este omnipotent. El este atotputernic. El însuşi spune: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul oricărei făpturi. Este ceva prea greu pentru Mine?" Aceasta nu înseamnă că Dumnezeu poată să facă

orice (El nu poate să mintă, să se schimbe, să facă greşeli, să păcătuiască sau să se nege pe Sine însuşi) dar El poate să facă orice doreşte, în conformitate cu caracterul Lui.

Acestea sunt doar câteva schiţe sumare ale unor lucruri pe care Dumnezeu le-a descoperit în Biblie privind natura şi caracterul Său. În Biblie sunt şi alte adevăruri despre Dumnezeu (vom privi la una din acestea pe pagina 22) deşi sunt multe lucruri despre El pe care nu este posibil să le înţelegem. „El face lucruri mari şi nepătrunse, minuni fără număr". În acest sens „pe Cel Atotputernic nu-L putem ajunge" şi nicio măsură de inteligenţă sau argumentare umană nu-L poate schimba. Aceasta n-ar trebui să ne surprindă. Dacă am putea să-L înţelegem pe Dumnezeu El n-ar fi vrednic de închinăciunea noastră.

Cine sunt Eu?

Presiunile şi problemele vieţii moderne îi conduc pe mulţi oameni să caute fără odihnă înţelesul şi scopul vieţii. Am văzut câte ceva despre cine este Dumnezeu; dar despre noi? De ce existăm noi? De ce suntem aici? Are viaţa umană un înţeles sau scop?

Primul lucru de clarificat este că omul nu este doar o „existenţă". El este mai mult decât o acumulare accidentală de atomi, ce s-a întâmplat ca toţi să se potrivească împreună, într-un pachet adecvat, pe care-l numim „fiinţă umană". Biblia ne spune că a fost creat în mod specific de un Dumnezeu înţelept şi sfânt. „Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte femeiască şi parte bărbătească i-a făcut". Omul este mai mult decât un animal superior sau o formă preistorică rafinată ce a evoluat în om. El este diferit de toate animalele aşa cum animalele sunt diferite de vegetale şi vegetalele sunt diferite de minerale. În ceea ce priveşte mărimea, omul este minuscul în comparaţie cu soarele, luna şi stelele, dar Dumnezeu i-a dat un loc unic şi onorat în univers.

Aceasta se vede într-una dintre primele porunci date de Dumnezeu omului: „stăpâniţi peste peştii mării, peste păsările cerului, şi peste orice vieţuitoare care se mişcă pe pământ". Omul a devenit reprezentantul lui Dumnezeu pe pământ, cu autoritate peste orice creaţie vie.

Dar omului i s-a dat de asemenea o demnitate specială. Fiind creat „după chipul lui Dumnezeu' nu înseamnă că a fost făcut de aceeaşi mărime sau formă cu Dumnezeu (am văzut că Dumnezeu nu are „mărime" sau „formă"), nici că omul a fost făcut o miniatură a lui

Dumnezeu, posedând toate calităţile Lui în cantitate mai mică. Înseamnă că omul a fost creat ca o fiinţă spirituală, raţională, morală şi nemuritoare, cu o natură care a fost perfectă. Cu alte cuvinte el a fost reflectarea adevărată a caracterului sfânt al lui Dumnezeu.

Mai mult decât aceasta, omul a ales cu bucurie ca în continuu să asculte de toate poruncile lui Dumnezeu şi, ca rezultat, a trăit în perfectă armonie cu El. În acel timp omul nu a avut nicio „criză de identitate"! El a ştiut cu exactitate cine era, de ce a fost creat şi, ascultător, şi-a luat locul dat de Dumnezeu.

Dar nu numai că omul a fost în totalitate împlinit şi pe deplin satisfăcut cu poziţia lui în lume. Şi Dumnezeu a fost mulţumit de om! Cunoaştem aceasta deoarece Biblia ne spune că atunci când lucrarea lui Dumnezeu de creaţie a fost completată cu omul, ca încoronarea creaţiei Sale, „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; şi iată că erau foarte bune". În acel punct în istorie, oameni perfecţi au trăit într-un mediu înconjurător perfect, într-o perfectă relaţie unul cu altul şi în perfectă armonie cu Dumnezeu. Rareori se mai poate întâlni această situaţie în ziua de azi! Ce s-a întâmplat?

Ce S-a Greşit?

Răspunsul direct la această întrebare este acesta: „printr-un singur om a intrat păcatul în lume, şi prin păcat a intrat moartea".

Primului bărbat şi primei femei (Adam şi Eva) le-a fost dată o libertate foarte mare, dar de asemenea şi o avertizare foarte serioasă: „din pomul cunoştinţei binelui şi răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreşit". Acesta a fost un test ideal al voinţei omului de a asculta ceea ce Dumnezeu a zis, numai pentru simplul fapt că Dumnezeu a spus. Dar diavolul a ispitit pe Eva să nu creadă şi să nu asculte cuvintele lui Dumnezeu, şi ea a cedat ispitei. „Femeia a văzut că pomul era bun de mâncat şi plăcut de privit, şi că pomul era de dorit ca să deschidă cuiva mintea. A luat deci din rodul lui, şi a mâncat; a dat şi bărbatului ei, care era lângă ea, şi bărbatul a mâncat şi el".

În acel moment „păcatul a intrat în lume". Prin neascultarea lui deliberată, omul s-a despărţit de Dumnezeu. În loc de a-L iubi pe Dumnezeu, Adam şi Eva s-au înspăimântat de El: „omul şi nevasta lui s-au ascuns de Faţa Domnului Dumnezeu printre pomii din grădină". În loc să fie în siguranţă, încrezători şi fericiţi, păcatul i-a făcut pe primii oameni să le fie ruşine, să se simtă vinovaţi şi să le fie frică.

Dar Dumnezeu a spus că omul va muri dacă nu ascultă, şi aşa s-a întâmplat. Moartea înseamnă separare şi, într-un moment teribil, omul a fost despărţit de Dumnezeu; el a murit spiritual. El de asemenea a început să moară fizic, şi astfel omul a avut un suflet mort şi un trup muritor. Dar aceasta nu a fost totul: copiii lui Adam şi ai Evei au moştenit firea lor coruptă şi caracterul lor păcătos. De atunci încoace, ca şi poluarea la izvorul unui râu, otrava păcatului a curs spre toţi descendenţii lui Adam, şi „astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toţi au păcătuit".

Remarcă cuvântul important „toţi, care evident include pe scriitorul ca şi pe cititorul acestor pagini. S-ar putea ca niciodată să nu ne întâlnim pe acest pământ, dar avem acest lucru în comun – noi toţi suntem păcătoşi şi toţi murim. „Dacă zicem că n „avem păcat, ne înşelăm singuri, şi adevărul nu este în noi, şi dacă susţinem că nu murim suntem ridicoli. Jucându-ne cu faptele nu ajută cu nimic în a le schimba.

Multe din ziarele de astăzi, anunţurile de la televizor şi radio ne aduc aminte de faptul că lumea este în dezordine, cu josu-n sus. Este uşor să condamnăm violenţa, nedreptatea, dezordinea şi încălcările din societate, dar înainte de a critica pe alţii întreabă-te pe tine însuţi dacă eşti perfect şi dacă trăieşti o viaţă plăcută unui Dumnezeu sfânt. Eşti tu pe deplin cinstit, curat, iubitor şi altruist? Dumnezeu cunoaşte răspunsurile la aceste întrebări – şi le cunoşti şi tu. „Căci toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu". Tu eşti un păcătos prin naştere, prin fire, prin practică şi prin alegere şi trebuie să priveşti drept în faţă atât faptele cât şi consecinţele.

Este Păcatul Ceva Grav?

Când descoperi că ai o boală, este important să te întrebi: „Este grav?" Este şi mai important să-ţi pui acesta întrebare când este vorba despre boala spirituală a păcatului. Mulţi oameni admit cu o indiferenţă veselă că sunt păcătoşi, pentru că nu au nicio idee ce înseamnă aceasta. Ei consideră „ca fiind ceva omenesc, şi se adăpostesc în spatele faptului că „fiecare face aşa'. Dar prin aceste afirmaţii ei încearcă să fugă de adevărata problemă: este păcatul ceva grav? Iată câteva lucruri pe care Biblia le spune despre tine că eşti un păcătos.

Eşti degradat. Aceasta nu înseamnă că eşti atât de rău cum cineva poate fi, nici că păcătuieşti tot timpul în toate felurile posibile.

Nu înseamnă nici că nu poţi distinge între ce este bine şi ce este rău sau că nu faci lucruri care sunt plăcute sau de ajutor. Dar înseamnă că păcatul a invadat fiecare parte a naturii şi personalităţii tale – mintea, voinţa, sentimentele, conştiinţa, dispoziţia şi imaginaţia ta. „Inima este nespus de înşelătoare şi de deznădăjduit de rea". Rădăcina problemei tale nu este ceea ce faci ci ceea ce eşti! Păcătuieşti pentru că eşti un păcătos.

Tu eşti corupt. La acest capitol Biblia nu ascunde adevărul când spune: „Căci dinlăuntru, din inima oamenilor, ies gândurile rele, preacurviile, curviile, uciderile, furtişagurile, lăcomiile, vicleşugurile, înşelăciunile, faptele de ruşine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia'. Este de observat că acesta listă include gânduri, vorbe şi acţiuni. Aceasta arată că în faţa lui Dumnezeu tot păcatul este la fel de serios. Unii oameni îşi limitează ideea lor despre păcat la lucruri ca uciderea, adulterul şi hoţia, dar Biblia arată clar că nu avem dreptul să gândim despre păcat în felul acesta. Păcat este orice nu atinge standardul perfect al lui Dumnezeu. Orice spunem, gândim sau facem şi nu este făcut perfect din punctul de vedere al lui Dumnezeu, este păcat. Poţi răspunde acum la următoarea întrebare: „Cine poate zice: „Mi-am păstrat inima, sunt curat de păcatul meu?" Poţi tu? Dacă nu, eşti corupt.

Tu eşti sfidător. Biblia ne învaţă că „păcatul este fărădelege, o răzvrătire deliberată împotriva autorităţii şi legii lui Dumnezeu. Nicio lege civilă nu te forţează să minţi, să înşeli, să ai gânduri necurate sau să păcătuieşti în alt fel. Tu alegi să păcătuieşti. Tu alegi să calci legea sfântă a lui Dumnezeu. Tu nu-L asculţi în mod deliberat şi aceasta este un lucru serios pentru că „Dumnezeu este un judecător drept, un Dumnezeu care se mânie în orice vreme". Dumnezeu nu poate să fie niciodată „uşor, referitor la păcat, şi tu poţi fi sigur că niciun păcat nu va rămânea nepedepsit.

O mică parte a pedepsei lui Dumnezeu pentru păcat vine în viaţa aceasta (deşi noi nu o recunoaştem). Dar pedeapsa finală va fi primită după moarte când, în Ziua Judecăţii, „fiecare din noi are să dea socoteală despre sine însuşi lui Dumnezeu".

Unde Merg de Aici?

Sunt multe idei referitoare la ce se întâmplă când murim. Unii spun că suntem în întregime anihilaţi, încetăm să mai existăm, alţii că toţi merg în cer. Alţii cred că merg într-un loc unde sufletele păcătoase

sunt pregătite pentru rai. Dar niciuna din aceste idei nu este susţinută de Biblie.

În schimb, noi citim aceasta: „oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata'. Cei ce sunt într-o relaţie bună cu Dumnezeu vor fi primiţi în cer să petreacă veşnicia în prezenţa Lui glorioasă. Toţi ceilalţi „vor avea ca pedeapsă o pierzare veşnică, de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui". Cuvântul cel mai comun al Bibliei pentru acest loc este „iad". Iată patru adevăruri importante despre iad:

Iadul este real. Nu este ceva „inventat de biserică". Biblia spune mai multe despre iad decât despre cer şi nu lasă nicio îndoială despre realitatea lui. Ea vorbeşte despre oameni „condamnaţi la iad şi aruncaţi în iad".

Iadul este înfricoşător. Este descris în Biblie ca „un loc de chin; ca un cuptor aprins"; un loc unde este „un foc mistuitor şi nişte flăcări veşnice". Este un loc de suferinţă cu „plânsul şi scrâşnirea dinţilor" şi în care nu este „nici zi sau noapte de odihnă". Acestea sunt cuvinte îngrozitoare, dar sunt adevărate. Cei din iad sunt despărţiţi de tot ce este bun, blestemaţi de Dumnezeu şi depărtaţi chiar de la cel mai mic ajutor sau mângâiere pe care prezenţa Lui o aduce.

Iadul este final. Toate căile spre iad sunt străzi cu sens unic. Nu este nicio ieşire. Între iad şi cer este „o prăpastie mare". Groaza, singurătatea şi agonia iadului nu sunt pentru a purifica ci pentru a pedepsi – pentru totdeauna!

Iadul este drept. Biblia ne spune că Dumnezeu „va judeca lumea cu dreptate" şi este perfect drept când trimite pe păcătoşi în iad. La urma urmei, El le dă ceea ce au ales. Ei L-au respins pe Dumnezeu aici; El îi respinge acolo. Ei au ales să trăiască vieţi neevlavioase, El le confirmă alegerea – pentru totdeauna. Dumnezeu foarte greu poate fi acuzat de nedreptate sau de rea-credinţă!

În lumina acestor adevăruri îngrozitoare ai nevoie să te gândeşti cu atenţie la întrebarea care a fost pusă odată unui grup de oameni în Noul Testament: „Cum veţi scăpa de pedeapsa gheenei?"

Poate Ajuta Religia?

Omul a fost numit un animal religios. „Enciclopedia Religiei şi Eticii" dă o listă de sute de feluri în care oamenii au încercat să-şi satisfacă sentimentele şi dorinţele lor religioase. Ei s-au închinat soarelui, lunii şi stelelor; pământului, focului şi apei; şi-au făcut idoli de

lemn, de piatră şi de metal. S-au închinat la peşti, la păsări şi animale. Ei s-au închinat la nenumăraţi dumnezei şi spirite care au fost produsele imaginaţiilor lor pervertite. Alţii au încercat să se închine Dumnezeului adevărat printr-o varietate vastă de sacrificii, ceremonii, sacramente şi servicii religioase. Dar „religia, oricât de sinceră ar fi, nu poate să rezolve niciodată problema păcatului omului, pentru cel puţin trei motive.

Religia nu poate niciodată să-l satisfacă pe Dumnezeu. Religia este încercarea omului de a se îndreptăţi pe sine înaintea lui Dumnezeu, dar orice astfel de încercare este zadarnică căci chiar eforturile cele mai mari ale omului sunt imperfecte şi, deci, de neacceptat lui Dumnezeu. Biblia nu poate să fie mai clară când spune: „toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită". Dumnezeu cere perfecţiune; religia eşuează încercând să răspundă acestei cerinţe.

Religia nu poate să înlăture niciodată păcatul. Virtuţile tale nu pot să anuleze niciodată viciile tale. Faptele bune nu pot să înlocuiască niciodată pe cele rele. Dacă o persoană devine dreaptă înaintea lui Dumnezeu, aceasta se face „nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni". Niciun efort sau experienţă religioasă ca: botezul unui copil mic, confirmarea unui adolescent în biserică, botezul, cina, mersul la biserică, rugăciunile, darurile, sacrificiile de timp şi efort, citirea Bibliei sau orice altceva – nu pot să anuleze nici măcar un păcat.

Religia nu poate niciodată să schimbe natura păcătoasă a omului. Comportarea unei persoane nu este problema, ci doar simptoma. Inima problemei omului este problema inimii omului şi din natură, inima omului este coruptă şi depravată. Mersul la biserică şi participarea la ceremonii religioase, pot să te facă să te simţi bine, dar ele nu te pot face bun. „Cum ar putea să iasă dintr-o fiinţă necurată un om curat? Nu poate să iasă niciunul".

Unele din activităţile religioase menţionate mai sus sunt evident „bune" în ele însele. De exemplu, este bine să mergi la biserică, să citeşti Biblia şi să te rogi, pentru că Dumnezeu ne spune să facem aceste lucruri. Dar nu îndrăzni să te rezemi pe ele în a te face drept înaintea lui Dumnezeu. Nu numai că sunt lipsite de putere în a face aceasta, dar încrezându-te în ele, în realitate adaugi la păcatul şi la condamnarea ta.

Este Vreun Răspuns?

Da, este! – şi Dumnezeu l-a dat. Mesajul central al Bibliei este

sumarizat în aceste cuvinte: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică”.

Am văzut mai înainte că un Dumnezeu sfânt şi drept trebuie să pedepsească păcatul. Dar Biblia ne spune că „Dumnezeu este dragoste”. În timp ce Dumnezeu urăşte păcatul, El iubeşte pe păcătoşi şi doreşte ca să-i ierte. Dar cum poate un păcătos să fie iertat cu dreptate când legea lui Dumnezeu cere moartea lui fizică şi spirituală? Numai Dumnezeu a putut rezolva această problemă şi El a făcut-o în persoana lui Iisus Hristos. „Tatăl a trimis pe Fiul ca să fie Mântuitorul lumii”.

Dumnezeu Fiul a devenit om luând asupra Sa însuşi natura umană. Deşi Iisus a devenit pe deplin om, El a rămas pe deplin Dumnezeu. Biblia spune că „în Hristos locuieşte trupeşte toată plinătatea Dumnezeirii”. El a rămas pe deplin Dumnezeu ca şi cum nu ar fi devenit om şi a devenit pe deplin om ca şi cum nu era Dumnezeu. Iisus Hristos este de aceea unic şi Biblia confirmă aceasta în multe feluri. Conceperea Lui a fost unică; El nu a avut un tată uman ci a fost conceput în pântecele unei fecioare de puterea miraculoasă a

Duhului Sfânt. Cuvintele Lui au fost unice. Oamenii „erau uimiţi de învăţătura Lui, pentru că vorbea cuputere”. Minunile Lui au fost unice: El mergea „tămăduind orice bo ăla şi orice neputinţă care era în norod, şi în câteva ocazii chiar a înviat morţi. Caracterul Său a fost unic: „El a fost ispitit în toate lucrurile ca şi noi, dar fărăpăcat” aşa că Dumnezeu Tatăl a putut să spună despre El: „Acesta este Fiul Meu prea iubit, în care îmi găsesc plăcerea’.

Remarcă ultima propoziţie! Aceasta înseamnă că Iisus ca om a păzit legea lui Dumnezeu în toate amănuntele şi de aceea nu a fost supus la dubla pedeapsă a morţii. Totuşi a fost arestat pe o acuzaţie fabricată, neadevărată, condamnat pe baza unei evidenţe false şi, în cele din urmă, răstignit la Ierusalim. Dar moartea Lui nu a fost o „acţiune neprevăzută” sau un accident de neevitat. A fost totul „după sfatul hotărât şi după ştiinţa mai dinainte a lui Dumnezeu’. Tatăl şi-a trimis Fiul chiar cu scopul de a plăti pedeapsa cu moartea a păcatului şi Iisus a venit de bunăvoie. El însuşi a spus că scopul venirii Lui în lume a fost „ca să-şi dea viaţa ca răscumpărare pentru mulţi”. Moartea, ca şi viaţa Lui, a fost unică.

Este de o importanţă vitală ca să înţelegi ce s-a întâmplat când

Iisus a murit şi ce înseamnă moartea Lui pentru tine.

De Ce Crucea?

Toată învăţătura Bibliei arată spre moartea lui Iisus. Nici viaţa Lui perfectă, nici învăţăturile Lui minunate, nici minunile Lui puternice nu sunt punctul central al mesajului Bibliei. Toate acestea sunt importante, dar mai presus de toate este că Iisus a venit în lume ca să moară. De ce moartea Lui este atât de importantă? Răspunsul este că El a murit ca un înlocuitor, ca un Purtător al păcatului şi ca un Mântuitor.

Iisus înlocuitorul. Aceasta demonstrează dragostea lui Dumnezeu. Păcătoşii sunt vinovaţi, pierduţi şi fără ajutor în faţa legii sfinte a lui Dumnezeu care cere pedepsirea fiecărui păcat. Cum este posibil ca ei să scape de mânia dreaptă a lui Dumnezeu? Răspunsul Bibliei este acesta: „Dumnezeu îşi arată dragostea faţă de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoşi, Hristos a murit pentru noi". Ca parte din planul uimitor de mântuire, Dumnezeu Fiul, în mod voluntar, a luat locul păcătoşilor şi a purtat pedeapsa pe care o merita păcatul lor. Fiul lui Dumnezeu fără de păcat, de bunăvoie, a suferit şi a murit pentru ei, „El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuiţi".

Iisus purtătorul păcatului. Aceasta demonstrează sfinţenia lui Dumnezeu. Nu a fost nicio „simulare" în moartea lui Hristos. Pedeapsa pentru păcat a fost plătită în întregime.

El a murit nu numai fizic ci şi duhovniceşte. Când era pe cruce El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?" În acel moment îngrozitor, Dumnezeu Tatăl şi-a întors faţa de la Fiul Său prea iubit care atunci a îndurat pedeapsa separării de Dumnezeu. Remarcă cât de bine arată aceasta desăvârşita sfinţenie a lui Dumnezeu. Tot păcatul, fiecare păcat, trebuia pedepsit – şi când Iisus a luat locul păcătoşilor El a devenit răspunzător pentru păcatele lor, ca şi cum El le-ar fi săvârşit. Singurul om care a trăit o viaţă perfectă, a suferit dubla pedeapsă a morţii în locul celor vinovaţi.

Iisus Mântuitorul. Aceasta demonstrează puterea lui Dumnezeu. Trei zile după moartea Lui, Hristos a fost „dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morţilor". El „li s-a înfăţişat viu, prin multe dovezi" prin care le-a demonstrat că „Hristosul înviat din morţi, nu mai moare: moartea nu mai are nicio stăpânire asupra Lui". În învierea lui Hristos din morţi, Dumnezeu a demonstrat cu putere că El a acceptat moartea lui Iisus în locul păcătoşilor ca o plată deplină şi

perfectă pentru vina păcatului şi ca o bază prin care El poate să ofere o iertare fără plată, deplină acelora care altfel ar fi fost condamnaţi să petreacă veşnicia în iad.

Dar cum ţi se aplică aceasta ţie? Cum poţi tu să devii drept înaintea lui Dumnezeu? Cum poate Hristos să devină Mântuitorul tău?

Cum Pot Eu să fiu Mântuit?

După tot ce ai citit până acum, vrei tu cu adevărat să fi mântuit? Vrei tu să devii drept înaintea lui Dumnezeu – oricare ar fi preţul sau consecinţele? Dacă nu, nu ai înţeles importanţa paginilor pe care le-ai citit. De aceea ar trebui să le citeşti din nou, încet, cu grijă, cerând lui Dumnezeu să-ţi arate adevărul.

Dacă Dumnezeu ţi-a arătat nevoia ta, şi tu vrei să fi mântuit, atunci trebuie să vi la Dumnezeu cu pocăinţă „şi credinţă în Domnul nostru Iisus Hristos".

Trebuie să te pocăieşti. Aceasta este o schimbare completă faţă de păcat. Trebuie să fie o schimbare a minţii. Trebuie să admiţi că eşti un păcătos, un rebel împotriva unui Dumnezeu sfânt şi iubitor. Trebuie să fie o schimbare a inimii – o reală părere de rău şi ruşine faţă de ticăloşia şi murdăria păcatului tău. Apoi trebuie să doreşti să-l părăseşti şi să-ţi schimbi direcţia în viaţă. Dumnezeu cheamă şi aşteaptă ca oamenii „să facă fapte vrednice de pocăinţa lor". Tu trebuie să faci asta. Dumnezeu nu va ierta niciun păcat dacă nu doreşti să-l părăseşti, să-l uiţi. A te pocăi înseamnă să mergi într-o direcţie nouă, căutând cu toată inima să răiești pe o cale care place lui Dumnezeu.

Trebuie să ai credinţă în Hristos. Întâi de toate, aceasta înseamnă a accepta şi a crede că Iisus este „Hristosul, Fiul Dumnezeului celui viu' şi că Hristos „a murit pentru cei nelegiuiţi". Al doilea, înseamnă să crezi că prin puterea şi dragostea Lui, Hristos poate şi vrea să te mântuiască. Al treilea, înseamnă ca în realitate să-ţi pui încrederea în Hristos, bazându-te numai pe El ca să te îndreptăţească înaintea lui Dumnezeu. Natura ta păcătoasă şi mândră se va lupta împotriva abandonării încrederii în „bunătatea' sau religia ta prorie. Totuşi nu ai nicio altă alternativă. Trebuie să încetezi să te încrezi în orice altceva şi să te încrezi numai în Hristos, care „poate să mântuiască în chip desăvârşit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El".

Dacă Dumnezeu ţi-a arătat nevoia ta, şi ţi-a dat această dorinţă, atunci întoarce-te la Hristos – chiar acum! De dorit este să te rogi Lui

cu glas tare; aceasta te va ajuta să fi clar în ceea ce faci. Mărturisește-l că ești un păcătos vinovat, pierdut și fără ajutor și cu toată inima ta cere-l lui Hristos să te mântuiască și să-și ia locul Lui de drept ca Domn în viața ta, dându-ți putere să părăsești păcatul și să trăiești pentru El.

Biblia spune că „dacă mărturisești cu gura ta pe Iisus ca Domn, și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit" și că „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit". Dacă-ți pui cu adevărat încrederea în Hristos ca Mântuitor al tău personal și-L recunoști pe El ca Domn al tău, poți să consideri că aceste promisiuni sunt ale tale.

Acum Pe Ce Drum?

Dacă acum ți-ai pus încrederea în Hristos sunt multe lucruri minunate de care te poți bucura. De exemplu, acum ești într-o relație bună cu Dumnezeu; Biblia numește aceasta ca fiind „îndreptățit" și spune că, „fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos". Prin Hristos, păcatele tale au fost îndepărtate: „oricine crede în El, capătă prin Numele Lui, iertarea păcatelor". Acum ești un membru în familia lui Dumnezeu: „tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu'. Tu ești acum în siguranță veșnica: „nu este nicio osândire pentru cei ce sunt în Hristos Iisus". Dumnezeu însuși a venit în viața ta în persoana Duhului Sfânt: „Duhul Celui ce a înviat pe Iisus dintre cei morți locuiește în voi". Ce adevăruri mari sunt acestea!

Acum ai nevoie ca să crești în noua ta viață spirituală. Iată patru lucruri importante la care trebuie să dai atenție deosebită:

Rugăciunea. Acum tu poți să vorbești cu Dumnezeu ca Tată al tău, lucru pe care n-ai putut să-l faci niciodată înainte. Poți să i te închini Lui, preamărindu-L pentru slava, puterea, sfințenia și dragostea Sa. Poți să-l ceri zilnic iertare. Nici chiar cei care au devenit copii ai lui Dumnezeu nu sunt perfecți, dar „dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuir". Poți să-l mulțumești în fiecare zi pentru bunătatea Lui față de tine. Sunt atât de multe lucruri pentru care vei vrea să-l mulțumești, inclusiv pentru binecuvântările vieții de fiecare zi pe care le luăm ca de la sine atât de ușor. Dar vei vrea în special să-l mulțumești pentru că te-a mântuit, pentru că te-a primit în familia Lui și pentru că ți-a dat viața veșnică. Niciodată n-ar trebui să-ți fie greu să

faci asta! Poţi de asemenea să-l ceri ajutor, tărie şi călăuzire în viaţa ta proprie şi în vieţile altora. În particular, vei dori să te rogi pentru alţi oameni pe care-i cunoşti şi care sunt departe de Dumnezeu aşa cum ai fost şi tu odată.

Citirea Bibliei. În rugăciune, tu stai de vorbă cu Dumnezeu; prin Biblie El îţi vorbeşte ţie. De aceea este foarte important ca să o citeşti în fiecare zi, să descoperi „ce este plăcut înaintea Domnului". Făcând aceasta, cere-i Lui să te facă să pricepi înţelesul ei şi să asculţi învăţăturile ei, ca prin ea „să creşti spre mântuire". Dacă ai nevoie de ajutor ca să începi să studiezi Biblia, trimite după o copie gratuită a broşurii menţionate pe pagina 31.

Părtăşia. Acum că ai devenit un membru al familiei lui Dumnezeu, El vrea să te întâlneşti regulat cu fraţii şi surorile tale! „Să nu părăsim adunarea noastră… ci să ne îndemnăm unii pe alţii". Aceasta înseamnă să te alături unei adunări locale, şi fă lucrul acesta cât se poate de repede. Alegerea adunării sau bisericii potrivite nu este întotdeauna uşor şi va trebui s-o găseşti pe aceea care crede şi învaţă cu claritate adevărurile biblice pe care le-ai citit în aceste pagini. Pe

ST. Să-i daaeastăbroputea să te ajme* în adun-a ta locală vei afla mai mult despre Dumnezeu; vei beneficia de experienţele altora; vei învăţa importanţa direcţiilor speciale ale lui Dumnezeu referitoare la botez şi cina sfântfi; vei descoperi bucuria împărtăşirii cu alţii a darurilor şi abilităţilor pe care Dumnezeu ţi le-a dat. Tu ai nevoie de adunare şi adunarea are nevoie de tine! 5

Slujirea. Va fi privilegiul tău „să slujeşti Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta şi din tot sufletul tău' totdeauna adu-ţi aminte că „El ne-a mântuit şi ne-a chemat la o viaţă sfântă". Fă ca sfinţenia să fie o prioritate absolă? voia lui Dumnezeu este sfinţirea voastră". Apoi caută să foloseşti darurile: tale particulare în serviciul lui Dumnezeu! ține minte că ai fost creat în „Hristos Iisus pentru fapte bune" ţ final fu atent la posibilităţile care apar de a spune şi altora ci de mult a făcut Domnul pentru, PL

despre Hristos nu este numai o datorie a acelora care şi-au pus încrederea în El, dar este şi o experienţă extraordinară!

De acum încolo caută să trăieşti în aşa fel încât în orice domeniu al vieţii tale să vesteşti „puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată".

Dacă ai nevoie de ajutor mai departe contactează următoarea

persoană:

Referinţele biblice folosite în această broşura sunt:

Pagina 4 Evrei 11: 6 Geneza 1: 1 Evrei 11: 3 Psalmul 33: 9

Pagina 5 Faptele 17: 24 Genesis 2: 7 Psalmul 139: 14

Pagina 6 Iov 11: 7 Psalmul 19: 1 Romani 1: 20

Pagina 7 2 Petru 1: 21 Psalmul 19: 7 – 8 2 Timotei 3: 16 1 Ţesalo. 2: 13

Pagina 8 Ieremia 10: 10 Isaia 44: 6 Filipeni 2: 11 Ioan 1: 1 2 Corinteni 3: 18

Pagina 9 Ioan 4: 24 Ioan 1: 18 Ieremia 23: 24 Psalmul 90: 2 Apocalipsa 1: 8 Maleahi 3: 6 Faptele 17: 25

Pagina 10 Exod 15: 11 1 Samuel 2: 2 Habacuc 1: 13 1 Petru 1: 16 Isaia 30: 18 Psalm 97: 2 Evrei 4: 13 Romani 11: 33

Pagina 11 Psalmul 135: 6 Efeseni 1: 11 Daniel 4: 35 Ieremia 32: 27 Iov 5: 9 Iov 37: 23

Pagina 12 Geneza 1: 27 Geneza 1: 28

Pagina 13 Geneza 1: 31

Pagina 14 Romani 5: 12 Geneza 2: 17 Geneza 3: 6 Geneza 3: 8

Pagina 15 Romani 5: 12 1 Ioan 1: 8 Romani 3: 23

Pagina 16 Ieremia 17: 9 Marcu 7: 21, 22

Pagina 17 Proverbe 20: 9

1 Ioan 3: 4 Psalmul 7: 11 Romani 14: 12

Pagina 18 Evrei 9: 27 2 Ţesalo. 1: 9 Matei 23: 33 Matei 5: 9 Luca 16: 28 Matei 13: 42 Isaia 33: 14

Pagina 19 Matei 3: 12 Matei 22: 13 Apocalipsa 14: 11 Luca 16: 26 Faptele 17: 31 Matei 23: 33

Pagina 20 Isaia 64: 6

Pagina 21 Efeseni 2: 9 Iov 14: 4

Pagina 22 Ioan 3: 16 1 Ioan 4: 8 1 Ioan 4: 14 Coloseni 2: 9

Pagina 23 Luca 4: 32 Matei 4: 23 Evrei 4: 15 Matei 3: 17 Faptele 2: 23 Matei 20: 28

Pagina 24 Romani 5: 8 1 Petru 3: 18

Pagina 25 Marcu 15: 34 Romani 1: 14 Faptele 1: 3 Romani 6: 9

Pagina 26 Faptele 20: 21 Faptele 26: 20 Matei 16: 16 Romani 5: 6

Pagina 27 Evrei 7: 25 Romani 10: 9 Romani 10: 13

Pagina 28 Romani 5: 1 Faptele 10: 43 Ioan 1: 12 Romani 8: 1 Romani 8: 11 1 Ioan 1: 9

Pagina 29 Efeseni 5: 10 1 Petru 2: 2 Evrei 10: 25

Pagina 30 Deuteronom 10: 12 2 Timotei 1: 9 1 Ţesalo. 4: 13 Efeseni 2: 10 Marcu 5: 19 1 Petru 2: 9

ÎNTREBĂRI ESENŢIALE

John Blanchard

Sănătatea, finanţele, familia, viitorul viaţa este plină de întrebări.

Dar sunt întrebări şi mai adânci. Cine sunt eu? De ce sunt aici? Unde merg? Are viaţa vreun scop?

Dar întrebările esenţiale sunt referitoare la Dumnezeu. Există El? Cum arată? Pot să-L cunosc şi să experimentez puterea Lui în viaţa mea? Şi dacă da, cum?

Broşura tratează aceste întrebări vitale fără ocolişuri – şi le răspunde simplu, clar şi direct.

Citeşte-o cu atenţie. Ea ar putea să-ţi schimbe viaţa – pentru totdeauna.